

Косій К.Ю.
студентка гр. МГЕК-13-17
Науковий керівник: доц. **Сітковська А.О.**
Дніпровський державний аграрно-економічний університет
м. Дніпро

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ЕФЕКТИВНОГО УПРАВЛІННЯ ОСНОВНИМ КАПІТАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА

Розвиток економічних відносин активізує відповідальність суб'єктів господарювання за результати своєї діяльності, які значною мірою залежать від забезпеченості виробничим капіталом, особливо його основною частиною, її технічним станом та ефективністю використання. Господарська діяльність підприємства пов'язана з наявністю й використанням основного капіталу, який повинен наповнюватися відповідним складом та структурою з метою забезпечення процесу виробництва. Основний капітал – це грошовий вираз знарядь праці, що беруть участь у процесі виробництва тривалий час, зберігаючи при цьому натурально-речову форму [1]. Отже, їх характерною особливістю є участь у процесі виробництва в багатьох циклах, при збереженні основних властивостей і первинної форми, при поступовому зношуванні їх вартості та переносу на продукцію, що виготовляється.

Сільськогосподарське виробництво є ефективним і конкурентоспроможним за умов забезпеченості основним капіталом і особливо найбільш активною їх частиною – сільськогосподарською технікою. За останні роки в країні наявність техніки, яка використовується в аграрних підприємствах країни знизилася, при цьому переважна більшість з них відпрацювали свій термін експлуатації, фізично повністю зношені та морально застарілі. Головною причиною зниження рівня технічного забезпечення сільськогосподарського виробництва в країні є низька державна фінансова підтримка аграрного сектору протягом останніх років, а враховуючи ще й рівень сучасної економічної нестабільності та відсутність

чітких стратегічних напрямів його розвитку, то складно передбачити реальний термін оновлення активної частини основного капіталу [4].

Для більшості аграрних підприємств, незважаючи на стан та ефективність використання основного капіталу, немає чіткої моделі за якої можливо було б розв'язати сучасну проблему, пов'язану з оновленням основного капіталу та уникнути її у майбутньому. Досить важко прийняти рішення щодо управління ефективністю основного капіталу підприємства. Саме доцільно використати порядок дій, який дозволяє прийняти відповідне рішення своєчасно.

Для управління ефективністю основного капіталу підприємства цей порядок передбачає рух від одного рішення до іншого. Після виявлення проблеми, встановлення умов і факторів, що сприяють її виникненню, розробляються рішення, з яких вибирається краще.

1. Постановка проблеми: виникнення ситуації, прояв проблеми, збір необхідної інформації, опис проблемної ситуації.

2. Розроблення варіантів рішення: формування вимог-обмежень, збір необхідної інформації, розроблення можливих варіантів.

3. Вибір рішення: визначення критеріїв вибору; вибір рішень, які відповідають критеріям; оцінювання можливих наслідків; вибір найкращого рішення щодо управління ефективністю основних фондів підприємства.

Для розробки організаційно-технічних заходів щодо поліпшення основного капіталу треба провести аналіз з виявлення відповідних резервів виробництва, де враховують: фактичне використання виробничих потужностей і формування можливої виробничої програми з урахуванням коефіцієнтів використання наявних потужностей; внутрішньовиробничі диспропорції й можливості їх ліквідації; підвищення рівня спеціалізації на підприємстві; потребу в капітальних вкладеннях та устаткуванні для нарощування потужностей [2].

У цілому сукупність резервів покращення використання основного капіталу підприємства може бути поділена на три великих групи:

1. Технічне вдосконалення засобів праці, яке передбачає технічне переозброєння на базі комплексної автоматизації та впровадження гнучких виробничих систем, заміну застарілої техніки, модернізацію обладнання, ліквідацію вузьких місць і диспропорцій у виробничих потужностях підприємства, механізацію допоміжних та обслуговуючих виробництв.

2. Збільшення тривалості роботи машин та обладнання за рахунок ліквідації незадіяного обладнання (здавання його в оренду, лізинг, реалізація тощо), скорочення строків ремонту обладнання, зниження простоїв: цілозмінних та всередині змін.

3. Покращення організації та управління виробництвом, а саме прискорення досягнення проектної продуктивності введених в експлуатацію основних фондів, впровадження наукової організації праці та виробництва, покращення забезпечення матеріально-технічними ресурсами, розвиток матеріальної зацікавленості працівників, що сприяє підвищенню ефективності виробництва [3].

Таким чином, поки що рівень матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарських підприємств в країні є вкрай незадовільним та деформує процеси відтворення не лише розширеного, а інколи навіть досягти простого відтворення є складною задачею. За наявного рівня технічного оснащення досягти стійкого розвитку аграрного виробництва у переважній більшості підприємств є вкрай важко, тому державне втручання необхідне стосовно пом'якшення диспаритету цін між промисловими товарами і продукцією сільськогосподарського виробництва.

Список використаних джерел

1. Андрійчук В.Г. Економіка підприємств агропромислового комплексу: підручник/ В.Г. Андрійчук. – К.:КНЕУ, 2015. – 783 с.

2. Литвинова О.М. Техніко-технологічна оснащеність сільськогосподарських підприємств та конкурентоспроможність продукції / О. М. Литвинова, М. Ф. Даниленко // Економіка АПК. – 2009. – №10. – С. 39 – 42.

3. Матвеев В.В. Теоретичні основи управління вартістю суб'єктів господарювання / В.В. Матвеев, О.В. Брезіцька // Формування ринкових відносин в Україні. – 2010. – № 1. – С. 171 – 175.

4. Сітковська А.О. Ресурсне забезпечення аграрних підприємств як складова їх конкурентоспроможності/ А.О. Сітковська // Сталий розвиток економіки. - 2017. - №1 (34). – С.47-54

Костащук Ярослава
студентка 2стн курсу
напряму підготовки «Публічне
управління та адміністрування»
Науковий керівник: **Нісходовська О.Ю.**,
к.е.н., асистент кафедри економіки,
підприємництва та біржової діяльності.,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

СУТНІСТЬ, ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ФОРМ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Актуальність теми: На сучасному етапі розвитку світового господарства усе більшого значення набувають процеси інтеграції та глобалізації, однак до цього часу поняття «економічної інтеграції» не має однозначного тлумачення. Посилення економічної взаємозалежності національних економік на двосторонньому, міжрегіональному та регіональному рівнях стало вимогою сучасних міжнародних економічних відносин. Конкретні форми економічної взаємодії залежать від господарського розвитку країн-учасниць, а їх особливості відповідно впливають на характер і рушійні сили інтеграції.

Мета та завдання: Визначення сутності, особливостей та обмеження форм міжнародної економічної інтеграції, встановлення причин регіональних інтеграційних об'єднань як домінуючої характеристики сучасної світової економіки.